

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 17.441 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM loco advocaat C. COOREVITS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“U verklaart een Kameroens staatsburger van Kom-origine te zijn afkomstig van Njinikom in North West province. In 2002 vertelde u uw vader dat u kloosterzuster wilde worden, maar uw vader aanvaardde dit niet en wilde dat u zou trouwen, waarmee uw moeder niet akkoord ging. U mocht van uw vader niet meer naar school gaan. Er ontstond een conflict tussen uw ouders. Uw vader stuurde uw moeder weg en hij huwde een moslimvrouw Isatu. In 2004 liet uw vader u opnieuw naar school gaan, omdat hij had gehoord dat een opgeleide vrouw een hogere bruidsprijs geeft. Uw vader was bevriend met de fon van Fundong (Kom), Vincent Yuh en had de titel van raadgever of ‘nchido’. Op 10 maart 2007 bezocht X, de fon van Nso de fon van Fundong, Yuh Vicent en was er een feest in het paleis omwille van deze gelegenheid. U werd door uw vader als vrouw aan de fon van Fundong gegeven als teken van appreciatie voor het land dat uw vader van de fon kreeg. U protesteerde, maar u werd door twee vrouwen van het

paleis meegenomen. U werd gekleed als een nieuwe vrouw van de fon en u kreeg traditionele halskettingen. U werd dezelfde dag aan de fon van Nso gegeven, die u meenam naar het paleis. U werd naar een kamer in het paleis gebracht en u mocht de kamer niet verlaten. Een vrouw in het paleis raadde u aan uw situatie te aanvaarden en niet weg te lopen, want in dat geval kon de fon u doden. Uw oom had vernomen dat u aan de fon was gegeven en hij kwam u in Nso bezoeken. Hij beloofde dat hij u later zou komen ophalen. Uw oom gaf u wat geld. U probeerde te ontsnappen uit het paleis van de fon van Nso en u ging naar het autostation. U werd er herkend door een van de bewakers en teruggebracht naar het paleis. De fon van Nso zei u dat u voor de rest van uw leven zijn vrouw zou zijn. Hij zou u doden als u probeerde weg te lopen. U werd door de fon misbruikt. Op 1 juli 2007 kwam Joe, een vriend van uw oom, langs. Uw oom had hem gestuurd om u op te halen. Op 15 juli 2007 keerde Joe terug en dezelfde avond liep u weg uit het paleis. Joe bracht u naar de wagen van uw oom. U ging met uw oom naar Nkongsamba. Uw oom ging naar de politie in Nkongsamba, maar de politie antwoordde niet tussen te komen in traditionele kwesties. Twee weken later stuurde uw vader een bericht dat u was weggelopen. Uw vader vroeg uw oom naar het paleis van Fundong te komen en er te zweren dat hij niet wist waar u was. U verliet Nkongsamba op 30 september 2007 en u ging naar Douala. U werd voorgesteld aan Alhadji, een vriend van uw oom, met wie u zou reizen. U hebt Kameroen per vliegtuig verlaten op 1 oktober 2007 en op 3 oktober 2007 in België asiel gevraagd.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u door uw vader als vrouw werd geschonken aan de fon van Fundong (Kom), die u weggaf aan de fon van Nso, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt. Vooreerst dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen over de fon van Fundong. U stelt dat uw vader ‘nchido’ is voor de fon van Fundong (zie gehoor CGVS, p.6), maar u bent er niet van op de hoogte hoeveel ‘nchido’ er zijn. Wanneer u gevraagd wordt naar andere mensen die de fon bijstaan, vermeldt u de ‘kwifon’, maar blijkt u niet te weten wat de kwifon doet (zie gehoor CGVS, p.9). U verklaart niet te weten welke religie de fon heeft (zie gehoor CGVS, p.18). Het is merkwaardig dat u er niet van op de hoogte bent, gezien uw vader bevriend was met de fon en u zelf verklaart dat u de fon hielp en ging koken in het paleis bij gelegenheden. Er dient te worden opgemerkt dat u niet weet hoeveel vrouwen de fon heeft, noch op de hoogte bent wie de eerste vrouw van de fon is (zie gehoor CGVS, p.9). U weet niet de hoeveelste vrouw u werd van de fon, waarbij u stelt dat u aan de fon werd gegeven en u de andere vrouwen niet heeft geteld (zie gehoor CGVS, p.9). U werd door twee vrouwen van het paleis gekleed als een vrouw van de fon, waarbij het bevreemdend is dat deze vrouwen niets tegen u zeiden (zie gehoor CGVS, p.21).

Hierbij is het opmerkelijk dat u niet eerder vernam dat u zou worden weggegeven aan de fon van Fundong. U stelt dat u in 2002 uw vader vertelde dat u zuster wilde worden, waarop uw vader reageerde dat u zou huwen (zie gehoor CGVS, p.15). Het is dan ook merkwaardig dat uw vader niets vermeldde over de fon, gezien hij u terug naar school stuurde zodat hij een hogere bruidsschat zou kunnen vragen (zie gehoor CGVS, p.15). Bovendien verklaart u dat uw vader de fon altijd gezegd heeft dat hij hem zou verrassen en hem iets zou geven (zie gehoor CGVS, p.10), waardoor het opmerkelijk is dat u pas op 10 maart 2007 vernam dat u werd weggeschonken aan de fon van Fundong.

Met betrekking tot uw verblijf in het paleis van de fon van Nso dient verder te worden opgemerkt dat u stelt dat u werd opgesloten in een kamer van het paleis, maar u hebt geen idee waar het paleis is gelegen (zie gehoor CGVS, p.22). Later verklaart u dat de fon van Nso regeert over Kumbo en Jakiri, maar u blijkt niet te weten waar de fon zetelt (zie gehoor CGVS, p.34). U stelt niet te weten of de fon een beroep uitoefent, noch of hij politiek betrokken is (zie gehoor CGVS, p.35). Uw eten werd u gebracht door twee vrouwen, maar u blijkt hun namen niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.23). U verklaart dat u niets deed in het paleis en u enkel de andere mensen in het paleis begroette. Het is weinig aannemelijk dat u geen namen, buiten een kleine jongen Tata, kan noemen van andere personen in het paleis (zie gehoor CGVS, p.36). U stelt dat er vele vrouwen waren in het paleis, maar dat u enkel met Victorine sprak (zie gehoor CGVS, p.24). Het is merkwaardig dat Victorine u enkel zei dat u het leven in het paleis diende te aanvaarden, maar u verder niet meer vertelde over dit leven in het paleis.

U verklaart dat u probeerde uit het paleis van Nso te ontsnappen, maar u kunt zich niet meer herinneren wanneer dit was (zie gehoor CGVS, p.26). U stelt dat dit tijdens een moslimviering was, maar u kunt eveneens de moslimviering niet preciseren. Het is weinig aannemelijk dat u zich deze poging niet beter kan herinneren. U beweert dat u geld had ontvangen van uw oom, waarmee u dan een taxi bij uw ontsnapping plande te betalen, maar u herinnert zich het bezoek van uw oom evenmin (zie gehoor CGVS, p.27).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met uw gedwongen huwelijk op fundamentele wijze.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde geboorteakte (n°1313/82 afgegeven te Fundong op 27.5.1982) bevat identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. De brief van uw zus (dd.24.10.2007) betreft persoonlijke briefwisseling die niet als objectieve informatie kan worden beschouwd en waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan."

3.2. Verzoekster benadrukt dat de bestreden beslissing haar identiteit niet in twijfel trekt. Zij wenst te reageren op de bedenkingen die werden gemaakt bij haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS). Zij voert aan dat het taboe is om als vrouw te weten wie er "nchido" is en wie niet aangezien deze enkel 's nachts rondlopen met een hoed met veer, zodat het voor haar onmogelijk is om hen te zien en zij enkel wist dat haar vader "nchido" is omdat hij dergelijke hoed bezit. Verder zou het voor vrouwen verboden zijn om een "kwifon" te zien of met hen te praten. Zij zouden bovendien in een ander gedeelte van het paleis verblijven, zodat er geen contact mogelijk is. Volgens verzoekster weet enkel de moeder van de Fon wie ze zijn en wat ze doen. Als een vruchtbaar meisje toch een "kwifon" zou zien, zou ze een kind baren met het lichaam van een mens en het hoofd van een dier. Verzoekster voert aan dat de religie van de Fon van Fundong nooit ter sprake is gekomen. Zij beweert niet te hebben verklaard dat ze regelmatig ging helpen op het paleis en geeft aan dat ze pas de eerste keer ging koken en helpen op de dag dat ze weggegeven werd. Verzoekster vermeldt dat de Fon van Nso een moslim is.

Dat ze niet weet hoeveel vrouwen de Fon heeft, wie zijn eerste vrouw was en de hoeveelste zij zelf was, verklaart verzoekster door het feit dat zij niet vrij kon bewegen in het paleis en er zeer veel vrouwen en "winthos", vrouwen van de Fon, rondlopen.

Verder verklaart verzoekster dat het de traditie is dat er tegen een nieuwe vrouw een maand lang niets wordt gezegd, zodat het niet vreemd is dat de vrouwen die haar kleedden niets zeiden en zij de namen van de vrouwen die haar eten brachten niet kende.

Zij werpt op dat haar vader haar pas voor het eerst vertelde dat hij haar ging weggeven aan de Fon op dat moment zelf en hij ook pas dan aan de Fon zei dat hij een verrassing had voor hem. De reden waarom haar vader haar aan de Fon heeft geschonken is volgens verzoekster het feit dat hij vreesde dat hij haar niet lang genoeg meer in de hand kon houden totdat hij een gepaste moslimman voor haar had gevonden. Niemand zou op de hoogte geweest zijn van het feit dat haar vader verzoekster aan de Fon van Fundong zou geven.

Zij merkt tevens op dat er een videofilm werd gemaakt van het feest op 10 maart 2007.

Met betrekking tot haar verblijf in het paleis van de Fon van Nso, stelt verzoekster wel degelijk te hebben verklaard waar de twee paliezen gelegen zijn, namelijk het Kom-paleis in Laikom en het Nso-paleis in Jakiri, waarbij zij een tekeningetje maakte, hetgeen aan het verzoekschrift wordt gevoegd.

Verzoekster voert aan dat de Fon altijd in het paleis is, maar zij niet weet waar hij zich mee bezighoudt. Hij zou het paleis slechts verlaten om bij een andere Fon op bezoek te gaan. Verzoekster zou hem nooit echt hebben zien werken.

Zij werpt op dat ze voortdurend bewaakt werd, zodat men haar niets kon laten doen, gelet op het gevaar dat zij zou weglopen.

Verzoekster verklaart dat zij een paar keer kort met Victorine en haar zoontje Tata kon spreken omdat zij in de hut naast haar verbleven, hetgeen enkel gebeurde wanneer de bewakers even uit de buurt waren.

Het geld dat ze overhandigd kreeg, zou verzoekster in haar kleren hebben geknoopt omdat een vrouw van de Fon geen geld bij zich mag hebben, zodat ze niet de mogelijkheid had dit te tellen. Zij kan geen exacte datum geven van de eerste ontsnapping omdat zij geïsoleerd in haar hutje zat, compleet van de kaart en getraumatiseerd door de verkrachtingen van de Fon, waardoor zij geen tijdsbesef had. Bovendien merkt verzoekster op dat zij geen moslim is, zodat ze niet op de hoogte is van de religieuze feestdagen van moslims.

Aangaande de brief van haar zus, werpt verzoekster op dat zij zowel de brief als de enveloppe als heeft neergelegd en dus op zijn minst met zekerheid kan worden vastgesteld dat het schrijven uit de juiste regio van Kameroen komt.

Verzoekster concludeert dat zij wel degelijk veest voor haar leven bij een eventuele terugkeer naar Kameroen. Zowel de Fon van Fundong als de Fon van Nso zouden naar haar op zoek zijn en wanneer ze haar vinden, zouden ze haar slaan en met een traditioneel vergif vermoorden aangezien een tweede fout dodelijk is.

Ook in de hoofdstad van Kameroen wonen stamleden van Fundong, dus ook daar zou ze niet veilig zijn.

Verzoekster merkt op dat de Fon van Nso al eerder één van zijn vrouwen vermoordde wegen ongehoorzaamheid.

De overheid laat dit gebeuren volgens verzoekster omdat zij niet tussenkomen in traditionele zaken.

Op 14 oktober 2008 werd door verzoekster per fax een bijkomend document bijgebracht, met name een brief van haar advocaat in Kameroen. Ter zitting werd het originele document neergelegd (rechtsplegingdossier, stukken 9 en 10).

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt aangaande haar reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoeksters kennis omtrent zowel de Fon van Fundong, waaraan zij initieel zou weggegeven zijn door haar vader, als de Fon van Nso, aan wie zij daarna geschonken werd en in wiens paleis ze gedurende vier maanden verbleef, uiterst beperkt is.

Verzoeksters beweringen omtrent de “nchido” en de “kwifon” worden niet afdoende geacht ter verklaring van haar onwetendheid met betrekking tot de personen die de Fon bijstaan, te meer gelet op het feit dat haar vader als “nchido” bevriend was met de Fon van Fundong en zij zelf ging helpen en koken op het paleis. Dat ze pas de eerste keer ging helpen op de dag dat ze weggegeven werd, vindt geen steun in het administratief dossier aangezien ze verklaarde: “Voor die dag, ik en jongere zus kookten en poetsten in paleis en 10 maart was viering” (administratief dossier, stuk 3, p. 19), waaruit de bestreden beslissing op goede grond afleidt dat zij reeds vóór 10 maart 2007, de dag waarop ze weggegeven werd, in het paleis kwam. Hierdoor kan van haar tevens verwacht worden dat zij op de hoogte is van het aantal vrouwen van deze Fon, wie zijn eerste vrouw was en de hoeveelste vrouw verzoekster zelf was.

Wat betreft de religie van beide Fons, beperkt verzoekster zich tot het herhalen van haar eerdere verklaringen, hetgeen niet dienstig is ter weerlegging van de bestreden beslissing (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Verzoeksters argumenten dat zij niet vrij kon bewegen in het paleis en het de traditie is dat er gedurende een maand niets wordt gezegd tegen een nieuwe vrouw, kan evenmin worden aanvaard ter verklaring van haar onwetendheid, te meer daar zij volgens haar verklaringen gedurende vier maanden in het paleis van de Fon van Nso zou verbleven hebben en derhalve van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij in staat is informatie te geven over (i) de ligging van het paleis (ii) de plaats waar de Fon zetelt (iii) de vraag of de Fon een beroep had of politiek betrokken was (iv) de namen van de twee vrouwen die haar eten brachten (v) namen van andere personen in het paleis, buiten Victorine en Tata. Waar verzoekster aanvoert dat zij wel degelijk de ligging van de twee paleizen zou hebben aangegeven, merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag voor het CGVS blijkt dat zij éénduidig verklaarde niet te weten waar het paleis van de Fon van Nso gelegen is (*Ibid.*, p. 22) Het door haar bijgebrachte document met tekeningen van de paleizen, waarbij kan worden opgemerkt dat de oorsprong van dit stuk door de Raad niet kan worden nagegaan, doet geenszins afbreuk aan deze vaststellingen, aangezien de tekeningen geen informatie bevatten over de ligging van de paleizen en allerm minst gedetailleerd zijn.

Tevens kan worden opgemerkt dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde aangaande de leeftijd van de Fon van Nso, gezien zij aanvankelijk aangaf dat ze hem 68 jaar oud schatte (administratief dossier, stuk 14, verklaringen, nr. 15), terwijl ze voor het CGVS verklaarde dat hij ongeveer 50 jaar was (administratief dossier, stuk 3, p. 22).

Dat zij slechts op 10 maart 2007, de dag van de viering zelf, zou vernomen hebben dat ze werd weggegeven aan de Fon en niemand hiervan op de hoogte was, wordt door de bestreden beslissing terecht niet aannemelijk geacht. Waar zij aanvoert dat haar vader ook pas die dag aan de Fon meldde dat hij een verrassing voor hem had, stelt de Raad vast dat dergelijke bewering niet overeenstemt met haar eerdere verklaring dat haar vader altijd heeft gezegd dat hij de Fon zou verrassen en hem iets zou geven (*Ibid.*, p. 10).

Verzoeksters opmerking dat er een videofilm zou bestaan van het feest op 10 maart 2007 is niet dienstig aangezien zij deze videofilm niet bijbrengt.

Aangaande haar eerste ontsnappingspoging, waarbij ze op het marktplein werd herkend en teruggebracht naar het paleis (*Ibid.*, p. 26), blijft verzoekster wederom zeer vaag. Dat ze geïsoleerd leefde en geen tijdsbesef meer had doordat ze getraumatiseerd was, wordt door de Raad niet afdoende geacht ter verklaring van het feit dat zij zich het moment van het bezoek van haar oom, die haar geld kwam brengen om bij haar ontsnapping de taxi te betalen, alsook de ontsnapping zelf, niet kon herinneren. Verweerder merkt terecht op dat van verzoekster redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij belangrijke feiten binnen haar asielrelaas kan situeren naar plaats en tijd, ook al hebben de gebeurtenissen een zware indruk nagelaten.

Bij haar tweede ontsnapping zou ze op 1 juli 2007 zijn ontboden naar de receptie, waar iemand op haar wachtte en die haar zou gezegd hebben dat hij later terugkwam om haar naar haar oom te brengen, waarna ze twee weken later afspraken aan het pad dat naar de buitentoiletten leidde en deze persoon haar naar haar oom bracht (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, p. 3). Het feit dat zij erin slaagde om blijkbaar zonder enig probleem het paleis

te verlaten valt moeilijk te rijmen met verzoeksters bewering dat zij voortdurend bewaakt werd uit vrees dat zij zou weglopen.

Gelet op haar onwetendheden komt de bestreden beslissing terecht tot het besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan het gedwongen huwelijk en het verblijf in het paleis en derhalve evenmin aan haar voorgehouden vrees te zullen worden gedood door de Fon indien ze zou terugkeren naar Kameroen. Dat hij haar zou vermoorden met een traditioneel gif heeft verzoekster bovendien nooit eerder verklaard.

De bestreden beslissing oordeelt terecht dat de brief van verzoeksters zus niet volstaat om de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen daar aan dergelijke persoonlijke briefwisseling geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht.

Met betrekking tot de door verzoekster bijgebrachte brief van haar raadsman in Kameroen (rechtsplegingdossier, stukken 9 en 10), merkt de Raad op dat hieraan evenmin objectieve bewijswaarde kan worden gehecht gezien het de taak is van deze raadsman om de persoonlijke belangen van zijn cliënten te behartigen, waardoor zijn verklaringen die een algemene weergave zijn van verzoeksters asielmotieven, bezwaarlijk als objectief kunnen worden beschouwd. Dat haar oom in Kameroen een raadsman zou hebben aangesteld op 16 mei 2007 heeft verzoekster bovendien nooit eerder tijdens de procedure aangegeven. Dit document vermag derhalve niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Verzoekster herhaalt dat zij geen beroep kan doen op de Kameroense autoriteiten aangezien de politie niet zou tussenkomen in traditionele zaken, doch dit blijft een loutere bewering, welke niet op enige wijze wordt onderbouwd.

De Raad merkt ten overvloede op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar voorgehouden problemen het lokale karakter zouden overschrijden daar haar stelling dat zij ook in de hoofdstad van Kameroen niet veilig zou zijn, een loutere bewering betreft.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoekster is van oordeel dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dan deze aan de grondslag van haar asielaanvraag. Derhalve kan haar, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar aanvraag (zie sub 3.3) en in acht genomen dat er in het administratief dossier geen elementen kunnen worden ontwaard die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 oktober 2008 door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER .

W. MULS.